

וְגִזְרוּ רַבֵּנָא עַל טוּמְאָה – שִׁיחֵיו נְחֻשִׁים מְחוּבְרִים לַעֲנִין טוּמְאָה
אִפִּילוּ שְׁלֹא בִשְׁעַת מְלָאכָה, מְשֻׁם טוּמְאָה שֶׁבִשְׁעַת מְלָאכָה, כִּדִּי
שֶׁלֹא נִבְּוֵא לְהִלָּק גַּם בְּטוּמְאָה שְׁתִּיפּוּל עֲלֵיהֶם בִּשְׁעַת מְלָאכָה. וְכֵן
גִּזְרוּ עַל הַזָּהָה שֶׁבִשְׁעַת מְלָאכָה – שֶׁלֹא יִחְשְׁבוּ חִיבּוּר לַעֲנִין הַזֹּהָה
אִפִּילוּ בִשְׁעַת מְלָאכָה, מְשֻׁם הַזָּהָה שְׁלֹא בִשְׁעַת מְלָאכָה – כִּדִּי שֶׁלֹא
נִטְעָה לְהִלָּק וּלְהַחֲשִׁיבֵם חִיבּוּר לַעֲנִין הַזֹּהָה אִפִּילוּ שֶׁלֹא בִשְׁעַת
מְלָאכָה. לְפִיכָךְ אִמְרוּ חֲכָמִים, לַעֲלוֹם חִיבּוּר הוּא לְטוּמְאָה, וְלַהֲזָהָה
אִינוּ חִיבּוּר כֻּלָּל.

לְסִיכּוּם הַסּוּגִיָּא, יִשְׁנֵם שְׁלֹשָׁה מִינֵי חִיבּוּר:

א. חֲלָקִי כָלִים הַמְשַׁמְשִׁים לְתַשְׁמִישׁ אֶחָד, כְּגוֹן מִסְפּוֹרֶת שֶׁל פְּרָקִים,
בִּשְׁעַת מְלָאכָה נְחֻשִׁים חִיבּוּר מְדֹאֲרִייתָא לַעֲנִין טוּמְאָה וְהַזָּהָה,
וְשֶׁלֹא בִשְׁעַת מְלָאכָה אֵינֶם חִיבּוּר מְדֹאֲרִייתָא. וְחֲכָמִים גִּזְרוּ שִׁיחֵיו
חִיבּוּר בֵּין בִּשְׁעַת מְלָאכָה וּבֵין שֶׁלֹא בִשְׁעַת מְלָאכָה לְטוּמְאָה וְלֹא
לְהַזָּהָה.

ב. חֲלָקִי כָלִים הַמְחוּבְּרִים זֶה לַזֶּה וְאֵינֶם מְשַׁמְשִׁים לְתַשְׁמִישׁ אֶחָד, כְּגוֹן
שֶׁלֹל שֶׁל כּוּבָסִים, וְכֵן בֵּית הַפֶּךָ וּבֵית הַשֶּׁמֶן שֶׁבְּכִירָה, לְדַעַת רַבִּי מֵאִיר
נְחֻשִׁים חִיבּוּר לְטוּמְאָה מְדִרְבָּנָן וְאִפִּילוּ שֶׁלֹא בִשְׁעַת מְלָאכָה, כִּל עוֹד
שִׁנּוּחַ לְבַעֲלִים בְּחִיבּוּרָם, וְלְדַעַת רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵינֶם חִיבּוּר לְטוּמְאָה.

ג. מִקַּל שֶׁעֲשֵׂאוּ בֵּית יֵד לְקִרְדּוֹם, אִינוּ חִיבּוּר אֲלֵא בִשְׁעַת מְלָאכָה,
אֲבָל שֶׁלֹא בִשְׁעַת מְלָאכָה וְדֹאִי אִינוּ חִיבּוּר מְשֻׁם שֶׁלֹא נוֹחַ לְבַעֲלִים
בְּחִיבּוּר לֵאחֹר סוּיָם מְלָאכָתָו, אֲלֵא הַדֶּרֶךְ לְזוֹרֵק לְבֵין הַעֲצָמִים.

שׁוֹנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: אֵין טוּמְאִים וְכו' לֹא בְּתַבֵּן וְלֹא בְּגוּיָן וְלֹא בְּמוֹכִין וְלֹא
בְּעִשְׂבִּין בְּזִמְן שֶׁהֵן לַחִין.

הַגְּמָרָא דְנָה בְּבִיאוֹר דְּבִרֵּי הַמִּשְׁנָה הַאוֹסֶרֶת לְהַטְמִין בְּמוֹכִין וְעִשְׂבִּים
לְחִים: אִיִּבְעָא לָהּ – נִסְתַּפְקוּ בְּנֵי הַיִּשְׁבִּיהַ, הָאֵם כּוֹונֶת הַמִּשְׁנָה
לְאִסּוּר רַק אִם הֵם לַחִין מְחֻמָּת עֲצָמָן, שִׁמְחֻמָּמִים בִּיּוֹתֵר, אֲבָל בְּלָחִים
מִחֻמָּת דְּבַר אַחֵר (וְשִׁנְפּוּל עֲלֵיהֶם מְשֻׁקִּים וְכִדּוּמָה), אֵינֶם מוֹסִיפִים אֲלֵא
חוּם מוּעֵט וּמוֹתֵר לְהַטְמִין בָּהֶם. אוֹ דִּילְמָא – אוֹ שְׁמָא כּוֹונֶת הַמִּשְׁנָה
לְאִסּוּר אִף בְּלַחִין מְחֻמָּת דְּבַר אַחֵר, וְכֵל שֶׁכֵּן בְּלַחִין מִחֻמָּת עֲצָמָן.

הַגְּמָרָא מְנַסֶּה לְפִשּׁוֹט אֶת הַסֵּפֶק מִדִּמְשֻׁנָה: תָּא שְׁמַע, אֵין טוּמְאִים וְכו'
לֹא בְּתַבֵּן וְלֹא בְּגוּיָן וְלֹא בְּמוֹכִין וְלֹא בְּעִשְׂבִּים בְּזִמְן שֶׁהֵן לַחִין. אוֹ
אִמְרַת שְׁבִלְמָא – אֵם אִמְרַת שֶׁהַכּוֹונָה בְּלַחִין מְחֻמָּת דְּבַר אַחֵר,
שְׁפִיר – מוּבִינָה הַמִּשְׁנָה הַיֵּטִב, אֲלֵא אוֹ אִמְרַת שֶׁמְדוּבֵּר בְּלַחִין
מְחֻמָּת עֲצָמָן, תְּמוּדָה, שֶׁכֵּן מוֹכִינֵן לַחִין מְחֻמָּת עֲצָמָן הֵיכִי מְשַׁבַּחַת
לָהּ – הֵיכֵן יִתֵּן לְמִצּוֹא מִצִּיאוֹת כּוֹז, הֵרִי מוֹכִין אֵין בָּהֶם לְחוֹת מִצַּד
עֲצָמִם כֻּלָּל.

דּוּחָה הַגְּמָרָא: מִצִּינוּ מוֹכִין שֶׁהֵם לַחִין מִחֻמָּת עֲצָמָן בְּאֹפֶן שֶׁנַּעֲשֶׂה
מִפְּרָטָא דְּבִינֵי אֲטָמִי – מִצְמַר הַנִּמְרֵט מִבֵּין יִרְכּוּתִיהָ שֶׁל הַבְּהֵמָה,
שֶׁהוּא מֵלֵא זֵיעָה וּלְחוֹת.

הַגְּמָרָא מְבַרֶּרֶת אִם גַּם בְּדִבְרֵי רַבִּי אוֹשְׁעִיא נִיתֵן לְבִאֵר כֵּן: וְהָא דְתַנִּי
רַבִּי אוֹשְׁעִיא, טוֹמְנִין אֶת הַתְּבִשִּׁיל מֵעֶרֶב שֶׁבֶת בְּכִסּוֹת יִבְשָׁה
וּבְפִירֹת יִבְשִׁין, לְפִי שֶׁאֵינֶם מוֹסִיפִים הֵבֵל, אֲבָל לֹא בְּכִסּוֹת לָחָה,
וְלֹא בְּפִירֹת לַחִין, שֶׁהֵם מוֹסִיפִים הֵבֵל. וַיֵּשׁ לְשֹׂאוֹל, כִּסּוֹת לָחָה
מְחֻמָּת עֲצָמָה, הֵיכִי מְשַׁבַּחַת לָהּ – בִּאִיזָה אֹפֶן אֶתָּה מוֹצֵא דִין זֶה,
הֵרִי אֵין לְחוֹת בְּכִסּוֹת מִחֻמָּת עֲצָמָה, אֲלֵא צָרִיךְ לומר שְׁכוּונֶת רַבִּי
אוֹשְׁעִיא בְּלָחִים מִחֻמָּת דְּבַר אַחֵר.

דּוּחָה הַגְּמָרָא: גַּם בְּכִסּוֹת נִיתֵן לְהַעֲמִיד בְּכִסּוֹת שֶׁנֶּאֱרָגָה מִפְּרָטָא
דְּבִינֵי אֲטָמִי – מִצְמַר הַנִּמְרֵט מִבֵּין יִרְכּוּתִיהָ שֶׁל הַבְּהֵמָה, שֶׁהוּא לֹחַ
מִחֻמָּת עֲצָמָן וּלְחוֹתוֹ נִשְׁמֶרֶת לַעֲלוֹם אִפִּילוּ לֵאחֹר שֶׁנֶּאֱרָגָה הַבֶּגֶד.

משנה

הַמִּשְׁנָה מְמַשִּׁיכָה בְּפִרְטֵי אִיסּוּר הַטְּמֵנָה, וּמוֹנֶה אֶת הַדְּבָרִים שְׁמוּתֵר
לְהַטְמִין בָּהֶם תְּבִשִּׁיל מֵעֶרֶב שֶׁבֶת מֵאֲחֵר וְאֵינֶם מוֹסִיפִים הֵבֵל: טוֹמְנִין
בְּכִסּוֹת – בְּבִגְד, וּבְפִירֹת, כְּגוֹן חֲטִים וְקִטְנוֹת, בְּכִנְפֵי יוֹנָה – נִרְצוֹת
הַיּוֹנָה, וּבְנִסְמֹרֶת שֶׁל תְּרִשִׁים, פִּסְלוֹת שֶׁמְנַסְרִים הַגְּרִים מִדַּעַץ
בִּשְׁעָה שֶׁמְגַרְרִים אוֹתוֹ בְּמִגְרִים, וּבְנִעְוָרֶת שֶׁל פִּשְׁתָּן דְּקָה – קִיסְמִים
הַנוֹפְלִים מִן הַפֶּשֶׁת מִשְׁמַרְתָּן כְּשֶׁמִּנְפְּצִים אוֹתוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר לְהַטְמִין בְּדָקָה, לְפִי שֶׁהִיא מוֹסִיפָה הֵבֵל, וּמֵתִיר
בְּנִסְמָה.

נמרא

אֲגַב דְּבִרֵּי הַמִּשְׁנָה בְּעִנִּין הַטְּמֵנָה בְּכִנְפֵי יוֹנָה מְבִיאָה הַגְּמָרָא מַעֲשֶׂה
בְּכִנְפֵי יוֹנָה, וְתַחֲלִילָה מְקַדִּימָה לְכָךְ חִידוּשׁ דִּין בְּעִנִּין הַנָּחַת תְּפִלִּין:
אֲמַר רַבִּי יֵנָאי, תְּפִלִּין צָרִיכִין לְהִנָּחֵם דְּרוּקָא עַל גּוֹף נָקִי, בְּאִלְיָשָׁע
בְּעַל כְּנָפִים.

שׁוֹאֵל הַגְּמָרָא: מָאִי הִיא – כִּלְפִי מַה הַדְּבָרִים אִמּוּרִים, וְכִי אִם אִינוּ
צָדִיק כְּאִלְיָשָׁע לֹא יִנָּח תְּפִלִּין.

עוֹנֶה הַגְּמָרָא: אֲמַר, כּוֹונֶת רַבִּי יֵנָאי שֶׁאֵין לְהִנָּחֵם אֲלֵא אִם יִכּוֹל
לְשַׁמּוֹר עַל עֲצָמוֹ שְׁלֹא יִפֹּחַ בָּהֶן עַד שִׁיחֲלֹצֵם.

רַבָּא אֲמַר, כּוֹונֶת רַבִּי יֵנָאי לומר שֶׁלֹא יִנָּחֵם אֲלֵא אִם יִכּוֹל לְהַעֲמִיד
עֲצָמוֹ שְׁלֹא יִשָּׁן בָּהֶן, שְׁמָא יִפֹּחַ אוֹ יִרְאֶה קָרִי.

שׁוֹאֵל הַגְּמָרָא: וְאִמָּאי קָרִי לִיה 'בְּעַל כְּנָפִים' – מְדוּעַ כִּינָה רַבִּי יֵנָאי
אֶת אִלְיָשָׁע 'בְּעַל כְּנָפִים'.

מְשִׁיבָה הַגְּמָרָא: לְפִי שֶׁשֶּׁפֶּעַם אַחַת גִּזְרָה מְלָכוֹת רומי הִרְשָׁעָה גִּזְרָה
עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל הַמִּנִּיחֵי תְּפִלִּין יִנָּקְרוּ וְיִנָּקְבוּ אֶת מוֹחֹו מִקְּדוּם
הַתְּפִלִּין שֶׁבְּרָשׁוּ, וְאִף עַל פִּי כֵן הָיָה אִלְיָשָׁע מְנִיחֵם וְיוֹצֵא לְשׁוֹן.

פַּעַם אַחַת רָאָהוּ קְסָדוֹר – פְּקִיד אַחֵד הַמְּמוֹנָה עַל כֶּךָ, רִיץ אִלְיָשָׁע
מִפְּנֵיו, וְרִיץ הַקְּסָדוֹר אַחֲרָיו, וּבִינָן שֶׁהִנִּיעַ הַקְּסָדוֹר אֶצְלוֹ, נִטְלָן
אִלְיָשָׁע אֶת תְּפִלְיוֹ מִרָשָׁו וְאֶחָד בְּיָדוֹ מִפְּנֵי יוֹנָה הַסְכְּנָה. אֲמַר לוֹ

הַקְּסָדוֹר, מַה זֶה בְּיָדְךָ, אֲמַר לוֹ אִלְיָשָׁע, בְּכִנְפֵי יוֹנָה, וּפִשְׁטָא אֶת יָדוֹ
וְנִמְצְאוּ בָּהּ כְּנָפֵי יוֹנָה. לְפִיכָךְ קוֹרִין אוֹתוֹ אִלְיָשָׁע בְּעַל כְּנָפִים עַל

שֶׁם הֵנֶס שֶׁנַּעֲשֶׂה עִמּוֹ.
שׁוֹאֵל הַגְּמָרָא: וְמָאִי שְׁנָא כְּנָפֵי יוֹנָה – מְדוּעַ הַמְשִׁיל אִלְיָשָׁע אֶת
הַתְּפִלִּין לְכִנְפֵי יוֹנָה יוֹתֵר מִשְׁאֵר עוֹפֹת.

עוֹנֶה הַגְּמָרָא: מְשֻׁם דְּאִמְתִּיל – שֶׁנִּמְשְׁלָה בְּנִסְמָת יִשְׂרָאֵל לְיוֹנָה
וְהַמְצוּת לְכִנְפֵיהָ, שְׁנֵאמַר (תְּהִלִּים סח יד) 'אִם תִּשְׁכַּבְּנוּ בֵּין שְׁפָתַיִם, כְּנָפֵי

יוֹנָה נִחְפָּה בְּכִסְפָּה' וְכו', וְהוּא מְדַבְּרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹמוֹת
הָעוֹלָם, אִם אַתֶּם שִׁכַּבְתֶּם בֵּין תַּחֲמוּמֵיכֶם וְהַתְּעַנְגְתֶּם, הֵרִי יוֹנָתִי וְכִנְסַת

יִשְׂרָאֵל נִחְפוּ כְּנָפֶיהָ בְּכוֹסֶף וְחֻמְדַּת הַמְצוּת, וְהִטְעַם לְכָךְ שֶׁנִּמְשְׁלוּ
הַמְצוּת לְכִנְפֵי יוֹנָה, מְשֻׁם שֶׁמָּה יוֹנָה כְּנָפֶיהָ מְנִינּוֹת עָלֶיהָ מִן הַקּוֹר,

וְכֵן כֹּל הַבָּא עָלֶיהָ הִיא נִלְחֶמֶת וּמַכָּה אוֹתוֹ בְּכִנְפֶיהָ, אִף יִשְׂרָאֵל
הַמְצוּת מְנִינּוֹת עָלֶיהָ.

שׁוֹנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: טוּמְנִין וְכו' בְּנִסְמֹרֶת שֶׁל חֶרְשִׁין וְכו' וּבִנְעוּרֹת שֶׁל
פִּשְׁתָּן דְּקָה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּדָקָה וּמֵתִיר בְּגִסָּה.

הַגְּמָרָא דְנָה בְּבִיאוֹר שִׁיטַת רַבִּי יְהוּדָה: אִיִּבְעָא לָהּ – נִסְתַּפְקוּ בְּנֵי
הַיִּשְׁבִּיהַ, רַבִּי יְהוּדָה, אֲנִסְוֶרֶת שֶׁל חֶרְשִׁין קָאִי – הָאֵם רַבִּי יְהוּדָה

אִמְרַת דְּרַבִּינֵי גַם לְגַבִּי נִסְוֶרֶת שֶׁל חֶרְשִׁין, אוֹ שְׁמָא רַק אֲנִעְוֶרֶת שֶׁל
פִּשְׁתָּן קָאִי, אֲבָל בְּנִסְוֶרֶת שֶׁל חֶרְשִׁין מֵתִיר אִפִּילוּ בְּדָקָה כְּתָנָא קָמָא.

הַגְּמָרָא פּוֹשְׁטָה אֶת הַסֵּפֶק: תָּא שְׁמַע, דְּתַנִּינָא בְּרִייתָא, רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמַר, נְעוּרֶת שֶׁל פִּשְׁתָּן דְּקָה, הֵרִי הוּא כּוֹבֵל שְׁמוּסִיף הֵבֵל, וְאֵין

טוּמְנִים בּוֹ אִפִּילוּ מִבְּעוֹד יוֹם. שְׁמַע מִינָהּ אֲנִעְוֶרֶת שֶׁל פִּשְׁתָּן קָאִי –
מוֹכַח מִכָּאן שֶׁדְּבִרֵּי רַבִּי יְהוּדָה נִאֲמָרוּ רַק בְּנְעוּרֹת שֶׁל פִּשְׁתָּן, שֶׁאֵם

רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר גַּם בְּנִסְוֶרֶת שֶׁל חֶרְשִׁין דְּקָה הִיא מִפְּרָשׁ זֹאת
בְּרִייתָא.

מִסִּיקָה הַגְּמָרָא: שְׁמַע מִינָהּ – אֲכֵן יֵשׁ לְהוֹכִיחַ כֵּן.

משנה

הַמִּשְׁנָה מְמַשִּׁיכָה לְעִסּוֹק בְּדִין הַטְּמֵנָה בְּעֶרֶב שֶׁבֶת, וּמוֹנֶה הַמִּשְׁנָה
דְּבָרִים שְׁמוּתֵר לְטְמוֹן בָּהֶם, וּמִבְּאֵרֶת מַה דִּינָם לַעֲנִין טִלְטוּל: טוֹמְנִין
– מוֹתֵר לְטְמוֹן בְּעֶרֶב שֶׁבֶת בְּשִׁלְחִין – עוֹרוֹת שֶׁהוֹפִשְׁטוּ מִהַבְּהֵמָה,
מִפְּנֵי שֶׁהֵם אֵינֶם מוֹסִיפִים הֵבֵל. וּמִטְּלִילִין אוֹתָן – מוֹתֵר לְטִלְטֵל
שִׁלְחִין בְּשֶׁבֶת, בֵּין שְׁטֵמֵן בָּהֶן בֵּין שֶׁלֹא טֵמֵן בָּהֶן, שֶׁאֵינֶם מוֹקְצִים, לְפִי
שֶׁהֵם רְאוּיִים לִישִׁיבָה. וְכֵן טוּמְנִים בְּגִזְיֵי צִמָּר, מִפְּנֵי שֶׁאֵינֶם מוֹסִיפִים
הֵבֵל. וְאוֹלָם אֵין מְטִלְטִילִין אוֹתָן, שֶׁהֵם מוֹקְצִים, לְפִי שְׁעוּמִדִּים

1 לטווייה ואריגה. פיצד הוא עושה – כיצד יטול את קדרתו מי שטמן
2 בגיזי צמר, הרי אסור לטלטלם והקדרה טמונה כולה בהם, נוטל את
3 הפסוי מעל גבי הקדרה והן – גיזי הצמר נוטלות מאליהן.
4 המשנה ביארה עד כה כיצד מסלק את הכיסוי ואת גיזי הצמר שעליו,
5 עתה מבארת המשנה כיצד ניתן ליטול את הקדרה: רבי אלעזר בן
6 עזריה אומר, כשבא ליטול קדרה הטמונה בקופה עם גיזי צמר, מטה
7 – מטה את הקופה על צדה ונוטל את הקדרה, ואינו רשאי ליטול את
8 הקדרה בעוד הקופה זקופה שפא יטול את הקדרה ויפלו הגיזין לתוך
9 הגומא ואינו יכול להחזיר את הקדרה למקומה, שבכדי להושיב את
10 הקדרה יצטרך להזיז את הגיזים עצמם האסורים בטלטול. והפסדים
11 אומרים, נוטל את הקדרה ומחזיר אותה למקומה, ואין חוששים
12 שמא יפלו הגיזים לגומא.

גמרא

13 שנינו במשנה שהשלחין מותרים בטלטול, מסתפקת הגמרא באיזה
14 שלחין מדובר: יתיב – ישב רבי יונתן בן עכניאי ורבי יונתן בן

16 אלעזר, ויתיב – וישב רבי חנינא בר חמא גבייהו – אצלם, וקא
17 מיבעיא להו – והסתפקו רבי יונתן בן עכניאי ורבי יונתן בן אלעזר,
18 האם שלחין של פצל הפית תנן – מה ששנינו במשנה שמותר
19 לטלטל את השלחין, האם מדובר דווקא בשלחין של אדם שאינו
20 עוסק במכירתם, ולפי שאינם עומדים למכירה אינו מקפיד
21 מלהשתמש בהם אף אם יטנפו, ולכך הם מוכנים לישיבה ואינם
22 מוקצים, אבל שלחין של אומן שעומדים למכירה, כיון דקפיד
23 עלייהו – שהאומן מקפיד עליהם שלא יטנפו, אינם עומדים לישיבה,
24 ומוקצים הם ולא מטלטלינן להו. או דילמא, שלחין של אומן תנן,
25 שאף האומן אינו מקפיד מלהשתמש בהם, וכל שכן שמותר לטלטל
26 שלחין של פצל הפית.
27 אמר להו רבי יונתן בן אלעזר, מסתברא ששלחין של פצל הפית
28 תנן, ורק הם מותרים בטלטול, אבל שלחין של אומן אסורים
29 בטלטול מפני שהוא קפיד עלייהו ואינם עומדים לישיבה. אמר להו
30 רבי חנינא בר חמא, אין הלכה כדברך, ומותר לטלטל גם שלחין
31 של אומן שפך אמר רבי ישמעאל ברבי יוסי,

1 דְּשָׁלִים לִיה עֲבִידָתָא – שנשלמה מלאכת הבאת הנדבות, ולא נצרכו
 2 עוד להביא. מסיקה הגמרא: תִּיקֵן – תעמוד שאלה זו בספק, שלא
 3 נפשטה.
 4 הגמרא מביאה ראיה לרבי חנינא בר חמא, שמלאכות שבת נלמדות
 5 מעבודת המשכן: תִּנְיָא – שנינו ברייתא כְּמֵאן דְּאָמַר שמלאכות שבת
 6 הן כְּנֶגֶד עֲבֹדֹת הַמִּשְׁכָּן. דִּתְנִיָא בברייתא, אֵין תִּיְבִין בשבת אֵלָא
 7 עַל מְלָאכָה שְׂכִיזָא בָּהּ – שכמותה הִיְתָה כְּמֵלָאכַת הַמִּשְׁכָּן.
 8 מפרטת הברייתא תחילה את המלאכות שעשו בהכנת הסממנים, הֵם
 9 זָרְעוּ במלאכת המשכן סממנים כדי לצבוע את התכלת ועורות
 10 האילים, וְאִף אֲתָם לֹא תִזְרְעוּ בשבת. הֵם קָצְרוּ את הסממנים, וְאֲתָם
 11 לֹא תִקְצְרוּ בשבת. וכן הם טחנו ולשו את הסממנים ובישלו אותם,
 12 ואתם לא טחנו ולא תלושו ולא תבשלו בשבת.
 13 ממשיכה הברייתא לפרט מלאכת הוצאה שהיתה במשכן: הֵם הָעֵלוּ
 14 אֶת הַקְּרָשִׁים – הם העלו את קרשי המשכן בעת פירוקו מִן־הַקָּע
 15 המדבר שהיא רשות הרבים לְעִנְיָהּ שהיא רשות היחיד, מפני שהיא
 16 גבוהה עשרה טפחים ורחבה ארבעה טפחים, וְאֲתָם לֹא תִכְנִסוּ
 17 בשבת מִרְשֹׁת הָרִבִּים לְרְשֹׁת הַיְּחִיד. הֵם הֹרִידוּ אֶת הַקְּרָשִׁים
 18 מִעִנְיָהּ (רשות היחיד) לְקָרְקַע (רשות הרבים) בעת חנייתם, וְאֲתָם לֹא
 19 תֹוצִיאוּ בשבת מִרְשֹׁת הַיְּחִיד לְרְשֹׁת הָרִבִּים. הֵם הֹוצִיאוּ מִעִנְיָהּ
 20 לְעִנְיָהּ, וְאֲתָם לֹא תֹוצִיאוּ בשבת מִרְשֹׁת הַיְּחִיד לְרְשֹׁת הַיְּחִיד.
 21 תמזהה הגמרא, המוציא מִרְשֹׁת הַיְּחִיד לְרְשֹׁת הַיְּחִיד מֵאֵי קָא עָבִיד
 22 – מה הוא עשה בכך, הלא הוא לא הוציא מרשות אחת לרשות
 23 אחרת. מתרצת הגמרא, אֲבִי וְרַבָּא דְּאָמְרֵי תְרוּוּיָהּ, וְאִיתִימָא –
 24 יש אומרים שאמר זאת רַב אֲדָא בְּרַ אֲהֵבָה, כוונת הברייתא שלא

25 תוציאו מִרְשֹׁת הַיְּחִיד לְרְשֹׁת הַיְּחִיד דֶּרֶךְ רְשֹׁת הָרִבִּים אפילו
 26 מבלי להניח ברשות הרבים, מפני שכך גם היה במשכן, שהושיטו
 27 מעגלה לעגלה דרך האויר שבין העגלות שהוא רשות הרבים.
 28 אסור לטלטל בשבת כלי שאדם, מקפיד עליו, וזהו הנקרא מוקצה
 29 מחמת חסרון כיס. וכן אסור לטלטל דבר שאינו כלי ולא מאכל, כגון
 30 אבנים ועצים ועפר, וזהו הנקרא מוקצה מחמת גופו. אולם דבר שהיה
 31 מוקצה, והאדם ייחדו לשימוש כראוי, הרי הוא מותר בטלטול.
 32 בסוגיות שלפנינו הגמרא תברר באיזה אופן מועיל לייחד מוקצה
 33 לשימוש.
 34 שנינו במשנתנו: טומנין כְּגִיזֵי צֶמֶר וְאֵין מְטַלְטְלִין אותן.
 35 הגמרא מבארת באיזה אופן אסרו לטלטל גיזי צמר: אָמַר רַבָּא, לֹא
 36 זָנְנוּ – לא נשנה דין זה, שאין מטלטלים את גיזי הצמר אֵלָא כְּשֶׁלֹא
 37 טָמֵן בְּהֵן, אֲבָל אם טָמֵן בְּהֵן, מְטַלְטְלִין אוֹתָן, שכיון שטמן בהם פעם
 38 אחת ייחד אותם להטמנה ואינם מוקצים עוד לטויה ואריגה. ואף
 39 ששנינו במשנה 'טומנין בגיזי צמר, ואין מטלטלים אותם', סבר רבא
 40 שאין כונת המשנה לאסור טלטול גיזי צמר שטמנו בהם, אלא כוונתה
 41 לאסור טלטול של סתם גיזי צמר, כל זמן שלא טמן בהם. והמשנה
 42 נקטה שני דינים נפרדים, האחד שמותר לטמון בגיזי צמר, והאחר
 43 שאסור לטלטל גיזי צמר כל זמן שלא טמן בהם.
 44 מקשה הגמרא: אִיתִיבִיהָ הֵהוּא מִרְבָּנָן בְּרַ יוֹמִיָּה – תלמיד חכם
 45 שבאותו יום בא בפעם הראשונה לבית מדרשו של רבא הקשה
 46 לְרַבָּא, שנינו במשנה, טוֹמְנִין כְּגִיזֵי צֶמֶר וְאֵין מְטַלְטְלִין אוֹתָן,
 47 ובשעה שבא להוציא את הקדרה אחרי שטמן בהם פִּיצֵד הוּא עוֹשֶׂה,
 48 הלא גיזי הצמר אסורים בטלטול, וכיצד יטול קדירתו,